

Vanmorgen was het weer bijna raak. Ik liep langs de geparkeerde auto en de blauwe reiger die bij de achterburen "woont", kwam langs. Laag scheerde hij over de heg, trok even op voor de grote zwarte els die op gemeentegrond staat en ... flatsch.... op de auto. Dak, voorruit en motorkap moesten eraan geloven, maar hij had mij gemist! En dat is ook wel eens anders geweest.

In onze wijk wonen een paar van deze grote vogels. En groot zijn ze, deze reigers (*Ardea cinerea*). De spanwijdte van de vleugels kan ruim anderhalve meter bedragen en de vogel zelf is wel tot een meter hoog. Lange dunne poten heeft hij en hij is opvallend licht in gewicht, ongeveer twee kilo. Mannetjes en vrouwtjes zien er ongeveer hetzelfde uit. Blauwe reigers zijn echter niet blauw, maar voornamelijk grijs. De vleugelvinden en staart zijn zwart. Maar de kop is wit, met een zwarte band door het oog, die eindigt in een soort kuif. En hij heeft lange, afhangende veren vanaf die zwarte streep op zijn kop, over zijn keel en op de rug. De blauwe reiger heeft een flinke gele snavel, die in de broedtijd wat roodachtig wordt.

Deze grote vogel vliegt wat merkwaardig, want hij trekt vaak zijn lange hals in een soort S-vorm in. Zijn grote bruine poten strekt hij in vlucht achter zich uit. En hij beschikt over een behoorlijk volume als het gaat om geluid maken. Als je hem niet hoort aankomen vliegen, schrik je soms flink van zijn harde gekrijs. Maar meestal zien we reigers – vaak op één poot – in het water staan, terwijl ze onafgebroken naar het water staren: ze zijn op jacht naar voedsel.

Kieskeurige reigers bestaan niet. Ze eten voornamelijk vis, maar ook rivierkreeftjes (hoera!), salamanders en kikkers en zelfs grote insecten. Maar af en toe een muisje smaakt ook best en zelfs

mollen moeten oppassen voor die scherpe lange snavel die uit het niets lijkt op te duiken. De enige echte vijand van de blauwe reiger is de winterkou. In de winter van 2008 stierf een derde van het aantal reigers in ons land van de honger. Vroeger trok een groot deel van de vogels weg naar het zuiden, maar met de huidige warme winters blijven ze hier. Zolang het water niet dichtgevroren is, blijft er immers altijd eten te vinden.

De blauwe reiger is allang geen zeldzame vogel meer. Vroeger, zo'n vijftig jaar terug, waren ze nog schuw, maar tegenwoordig blijven ze rustig in het water staan, als je langs loopt. Ze houden je wel goed in de gaten met hun grote ogen aan de zijkant van hun kop, want zo zijn ze nou ook wel weer. En de vijvers en watertjes bij ons in de wijk zijn een paradijs voor elke reiger. Lekker ondiep water, een hoop eten, fijne eilandjes waar je ongestoord kunt vertoeven en genoeg ruimte voor een gerieflijke landingsbaan.

Reigers broeden van februari tot eind mei. Het vrouwtje maakt het nest (meestal in bomen), maar het mannetje is ingehuurd voor het aanleveren van het bouw materiaal: takken, riet, soms waterplanten. Vaak wordt hetzelfde nest jaren gebruikt en elk voorjaar een beetje bijgewerkt. Het vrouwtje legt vier tot zes eieren die lichtblauw-groen van kleur zijn. En dan moet er drie tot vier weken gebroed worden. Maar daarna breekt er een drukke periode aan: het ouderpaar moet de hongerige magen vullen. Na een week of zes kunnen de jongen zelf vliegen, maar dan houden de zorgen van de ouders nog niet op: de jongen wenssen nog wel drie weken langer bijgevoerd te worden.

En wat als je een vijver met fraaie vissen hebt? Ja, dan koester je waarschijnlijk weinig positieve gevoelens ten op zichte van de reiger. Plant wat struikjes (of boompjes) langs de vijver, of span ijzerdraad op 20 cm hoogte en op 20 cm van de waterkant. Dan gaat de reiger echt wel een ander watertje opzoeken als hij honger heeft. Nee, ik ben wel blij met de reigers in de wijk; ik vind ze niet alleen indrukwekkend, maar ook een tikje mysterieus als ze zo peinzend langs de waterkant staan.